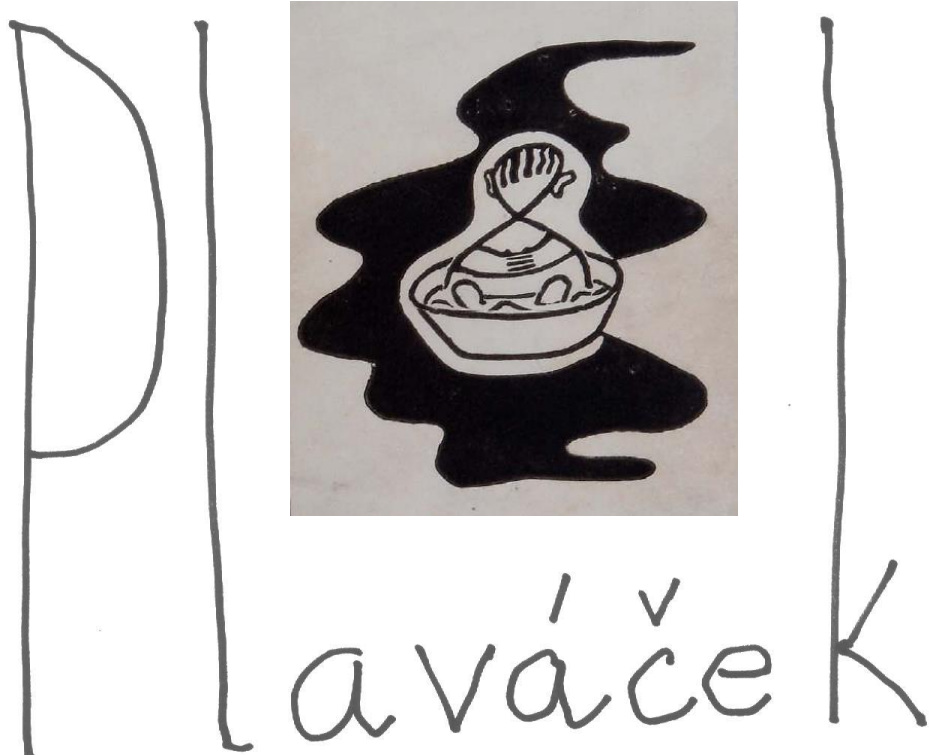

2024

č. 8

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 2. října v 17:00 u Selima ve Středoklukách. Odjezd autobusů z Veleslavína: 323 v 16:05, 342 v 16:25, 322 v 16:55

Pozvánka na hory

Kdo chce letos jet zase do Ogy lyžovat, tak se přihlaste Pegasovi (ipelnar@seznam.cz), abychom mohli pokoje u Patrizie rezervovat.

Zápis

Účast: Cancidlo, Reyp, Job, Kost'a, Pacík, Mahu, Mahdí, Bob, Kačka, Zbyněk, Pulec, Pegas, Foki

Omluvenky

Zdravím a omlouvám se na prvoředu v září. Zase budu na kole, v Jižních Čechách. Jak jsme se domluvili s ostatními účastníky již před rokem. Ahoj **Yško**

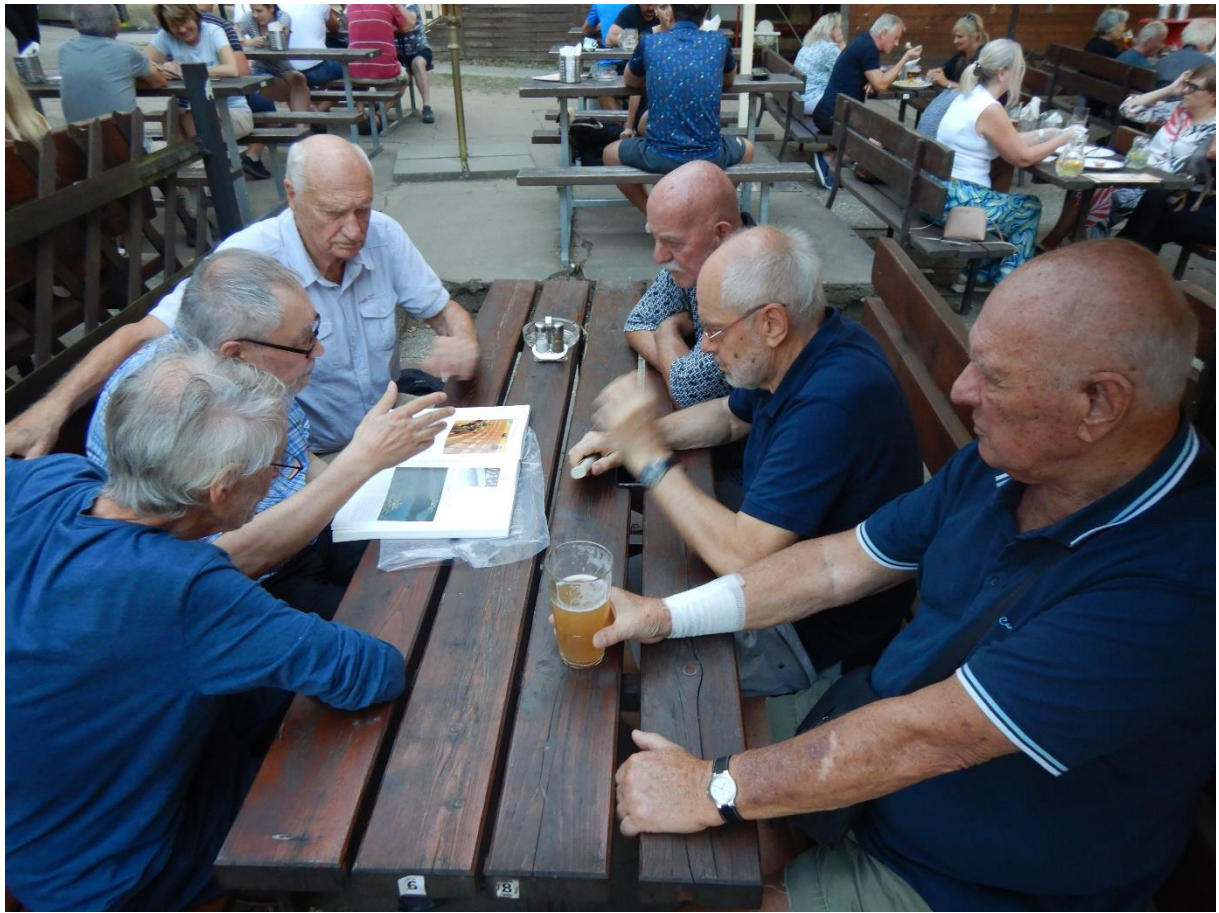
Petr se omluvil, že má návštěvu syna

Schůzka probíhala za velkého rachotu bagrů, provádějících v těsném sousedství restaurace opravy vozovky. **Kačka** vynadal **Pacíkovi**, že měla být schůzka u něj. **Pacík** konstatoval, že jeho skleróza postoupila a omluvil se za to. Jinak se nic neobvyklého nestalo. **Reyp** toto dění vyfotografoval, a několik fotek poslal i **Kačka**.

Job: Temperament se nezapře

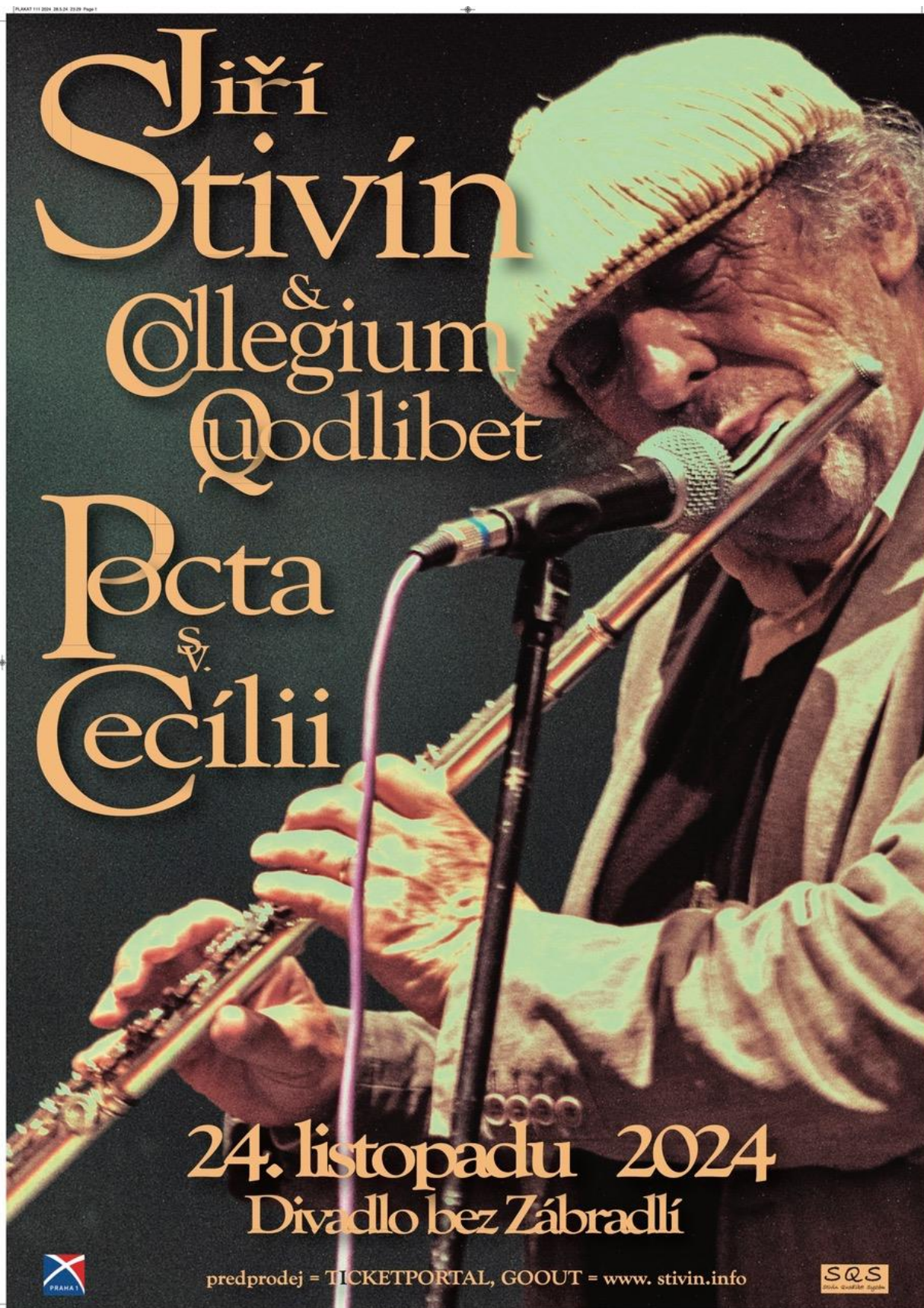

Technici se radí, jak opravit **Pacíkovu** vidličku

PLAKAT 111 2024 28.9.24 20:29 Page 1

Jiří
Stivín
&
Collegium
Quodlibet
Pectus
&
Cecílie

24. listopadu 2024
Divadlo bez Zábradlí

predprodej = TICKETPORTAL, GOOUT = www.stivin.info

Tak si rezervujte čas, ať se na koncertu zase sejdeme.

Vtipy

Jeden od **Selima**. Už to v Plaváčku bylo, ale s naší pamětí jeho opakování neuškodí

Stáří

Muž byl pozván ke svým starým přátelům na večeři.
Udělal na něj velký dojem, jak starý pán, kdykoli se obrátil na manželku, oslovuje ji miláčku, drahoušku, zlatíčko, má lásko apodobně.
Pár žil ve společném manželství více jak 50 let.
Když manželka odešla z jídelny, muž se naklonil k hostiteli a řekl:
"Myslím si, že je báječné, že po všech těch letech stále oslovuješ svoji ženu těmi zamilovanými jmény."
Hostitel svěsil hlavu:
"Musím ti říct pravdu, její jméno mi nějak vyklouzlo z paměti už asi před deseti lety a k smrti se bojím zeptat té staré, nevrlé a neustále nasrané báby, jak se jmenuje."

Ze zápisů socialistické policie

Po poučení uvádí jako tamtéž, dodává jako tamtéž a nic podstatného nedodává.

Pachatel odcizil ze zásuvky vedoucího nezjištěné množství pětikorunových mincí v celkové hodnotě 300 Kčs.

Po několika dalších metrech zabočil sledovaný vlevo, což jsme nepředpokládali a pokračovali jsme rovně.

Služební pes sledoval stopu několik metrů a poté usnul.

J.K. se při zatýkání bránil tak intensivně, že jsme se po chvíli už bránili my.

Při převozu zadrženého došlo k jeho útěku. Bylo to tak nečekané, že zadržený nečekal, až ho znovu zadržíme a byl pryč.

Když jsem přijížděl domů, vjel jsem omylem do jiného dvora a naboural do stromu, protože ho doma na tomto místě nemám.

Z Pulcových vzpomínek

POVOLENÍ K POBYTU

Mnoho lidí má panický strach před italskou byrokracií. Věřte mi, strach není k ničemu. Mnohem lepší je obrnit se božskou trpělivostí, andělskou schovívavostí, a i trochu čertovským humorem, neboť nemáme šanci. No posuďte sami:

Jsem původem Čech, v důchodu, a od roku 1999 žiji v Masse Marittimě, v provincii Grosseto v Toskánsku. Chci předem podotknout, že jinak je Toskánsko překrásné a velmi příjemné.

V listopadu 2004 vypršelo mé povolení k pobytu, a tak jsem zajel 20. listopadu do Grosseta na questuru, abych požádal o nové. „Vy, pane Kříž, vy jste evropský občan, a tudíž nepotřebujete v Itálii povolení k pobytu.“ mi řekli. „Pravděpodobně dostanete evropskou kartu. Ale ta trvá trochu déle.“ „Jak déle asi?“ zeptal jsem se. „No asi dva měsíce.“ „Tak dobře, udělejte, co je potřeba.“

Rok předtím jsem si musel obnovit pas. Na questuře mě žádali, abych přinesl od českého velvyslanectví potvrzení, že osoba ve starém pasu a osoba v novém pasu jsou jedna a tatáž

osoba. Napsal jsem na velvyslanectví do Říma. Odepsali mi, že můj dopis předali na konsulát. Při příští návštěvě v Římě jsem se tam zastavil, byli vždycky velmi příjemní. Bohužel se mi nepodařilo vysvětlit paní Dr. Loudové, co ti na questuře vlastně chtějí, a tak zatelefonovala do Grosseta sama. S pochybami o legalitě takové žádosti, které ovšem nevyslovila nahlas, mi napsala oduševněle žádané potvrzení; hned den nato jsem ho přivezl do Grosseta. Byli spokojeni, ironie si nepovšimli.

O Vánocích 2004 jsem byl v Praze. Zastavil jsem se na italském konsulátě. „Bez jakýchkoliv dalších podmínek Vám musí dát Evropskou kartu, tak to říká zákon“ mi odpověděli na moji otázku. Ovšem jeden můj italský přítel, marescialo carabinieri mě vysvětlil: „Evropské zákony v Itálii neplatí. Italský zákon ještě nevyšel. Kdy vyjde se neví, může to trvat roky. Mohou dělat co chtějí, neexistuje předpis ani kontrola.“ A měl pravdu.

Měl jsem také potíže se zdravotním pojištěním: bez povolení k pobytu mne nemohou pojistit a bez zdravotního pojištění nedostanu povolení k pobytu. Dámy ze zdravotní pojišťovny znají absurditu tohoto nařízení a mají na ni svoji zbraň: pojistily mne provisorně, když dostanu povolení, stává se pojistka automaticky definitivní. „Víte oni v Grossetu...!“ „Ano, vím dobře.“

Od začátku března jsem telefonoval každý týden na questuru, jestli je můj dokument již hotov. Nebyl. Jednou v noci přišla ke mně domů městská policie. Vystrašený jsem otevřel.

„Pane Kříž, už jste si vyzvedl na questuře v Grossetu Vaše povolení k pobytu?“ „Ne,“ řekl jsem, „nevyzvedl, protože podle nich ho prý nepotřebuji. Jaký dokument mi dají, nevím. Neznám vaše zákony. Nemohu je znát, když je neznáte ani vy sami! Zavolejte do Grosseta vy!“ Byl bych řekl ještě víc, ale policistu, kterého ke mně v noci poslali, jsem dobře znal. Choval se vždy velice slušně a nechtěl jsem ho urážet. Jak se dalo očekávat, neudělali nic, ale nechali mne již na pokoji.

Konečně 14. dubna, tedy půl roku od mé žádosti, mi dali ten všude netrpělivě očekávaný dokument: povolení k pobytu, jako jsem ho měl vždycky předtím.

Listárna

Tady je fotografie sv. Martina s krátkýma nohama, která se vztahuje k **Pulcově** vzpomínce v minulém čísle

